

Презентація на тему “Моя любове! Я перед тобою...” Ліна Костенко

Підготувала: Ханіна Р.О.
Перевірила: Шубна І.В.

“Моя любове! Я перед тобою...”

Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.
Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не приспи, для чого я живу.
Даруй мені над шляхом тополиним
важкого сонця древню булаву.
Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розміняй на спотички доріг,
бо кості перевернуться в гробницях
гірких і гордих прадідів моїм.

І в них було кохання, як у мене,
і від любові тьмарився їм світ.
І їх жінки хапали за стремена,
та що поробиш, – тільки до воріт.
А там, а там... Жорстокий клекіт
бою
і дзвін мечів до третьої весни...
Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.

Художній аналіз

Автор – **Ліна Костенко**

Рік написання – **1977** (“Над берегами вічної ріки”)

Рід літератури – **лірика**

Лірика – **інтимна**

Жанр – **ліричний вірш**

Тема – зображення чистого і світлого **почуття любові**

Ідея – **возвеличення любові**, що надихає на вчинки

Віршовий розмір – **5-стопний ямб**

Римування – **перехресне**

Художні засоби

- **Епітети:** блаженні сни, слухняною рабою, шляхом тополним, важкого сонця, древню булаву, гірких і гордих прадідів, жорстокий клекіт бою, блаженні сни.
- **Метафора:** бери мене в сни, крил не обітни, світ зійшовся клином, від любові тьмарився світ, клекіт бою.
- **Риторичне звертання:** Моя любове!
- **Риторичний оклик:** Лиш не зроби слухняною рабою, не ошукай і крил не обітни!
- **Повтори:** Моя любове! Я перед тобою. Бери мене в свої блаженні сни.

Образи-символи

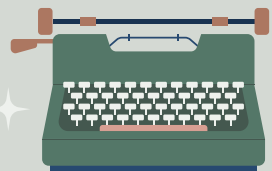

Образ **крил** символізує прагнення до духовної краси, а образ **дороги** є символом нелегкого життя. Образ **воріт** символізує вибір в житті. Образ **булави** є символом влади.

Для письменниці немає нічого **страшнішого**, як потрапити ще й у рабство почуттів. Підсвідоме лірична героїня відчуває, що це стане духовною **зрадою** усіх тих, хто жив до неї і плекав надії на її буття на цій землі.

У поезії Л. Костенко “Моя любове, я перед тобою...” **інтимний мотив** тісно переплітається з **філософським**. Лірична героїня відкрита повені почуттів, не боїться їхнього солодкого полону, їхніх “блажених снів”, але і прагне зберегти себе як **особистість**, як часточка безмежного всесвіту, як спадкоємиця свого роду:

*Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не приспи, для чого я живу.
...Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розміняй на спотички доріг,
бо кості перевернуться в гробницях
гірких і гордих прадідів моїх.*

Далекі предки також **кохали**, також **горіли** в полум'ї почуттів, залишаючись справжніми лицарями у ставленні і до жінки, і до Вітчизни:

*І їх жінки хапали за стремена,
та що поробиш, — тільки до воріт.
А там, а там... Жорстокий клекіт бою
І дзвін мечів до третьої весни...*

Лицарськість, вірність, відданість, самоповага — поняття вічні, їх і **поетизує** Л. Костенко у цьому вірші-молитві.

На цьому все.
Дякую за увагу!

